Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 155. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 15-го СЕРПНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 15, 1984 No. 155. VOL. XCI.

Відбувся Світовий З'їзд УНДС

Торонто. — У п'ятницю, 13-го липня ц.р., тут в приміщенні Інституту св. Володимира, відбувся УІІ Світовий З'їзд Українського Національно-Державного Союзу (УНДС), на який прибули делегати з Австралії, Англії, Европи, Канади та ЗСА.

Павло Волосевич, голова УНДС в Канаді, та господар з'їзду, привітавши делегатів та гостей, започаткував наради молитвою, яку відправив отець Борисенко, шамбелян ДЦ УНР в екзилі.

В глибокім смутку П. Волосевич згадав болючі втрати, які поніс УНДС за останні п'ять років. Смерть скосила, у великій мірі, і провід Союзу, в тому числі голову Централі, бл. п. Т. Леонтія, заступника голови полк. П. Самойліва, генерального секретаря Г. Ткаченка, К. Дударіва, П. Франчука, С. Малінську, С. Васиціва, Е. Хомічевського, П. Бабицького, полк. Д. Бакума, майора Я. Фартушного, В. Марущака, В. Білинського та інших.

Проф. І. Самійленко.

Делегати і гості з'їзду, сповнені невимовною тугою за втратою своїх незабутніх подруг і побратимів, вшанували їх пам'ять вставанням та однохвилинною мовчанкою.

Нарадами з'їзду провадила обрана Президія в складі: проф. І. Самійленко, голова, П. Волосевич, заступник голови, В. Шраменко-Данко та М. Задоянна, секретарі.

(Закінчення на ст. 3)

ПРЕЗИДЕНТ ДЯКУЄ АТЛЕТАМ І ОРГАНІЗАТОРАМ ОЛІМПІЯДИ

Лос Анджелес. — Президент Роналд Реген висловив признання і подяку всім змагунам і змагункам ЗСА, які репрезентували цю країну у XXIII Олімпійських Ігрищах, що закінчились тут в неділю, 12-го серпня.

Приймаючи групу біля 150 атлетів і 450 гостей в одному з місцевих готелів на полуденку, президент Реген назвав спортовців „героями", які доказали, на що американський нарід здатний, коли встановить мету і прямує до неї. Він теж висловив признання організаторам Олімпіяди і всім тим особам та групам, які причинились до її успіху.

У свою чергу, американські олімпійці, в особах молодецької і маленької гімнастки Мері Лу Реттон та пливака Стіва Ландквіста вбрали Президента і його дружину Ненсі в офіційні олімпійські піджаки, надаючи їм звання почесних членів американської олімпійської збірної.

Група атлетів переїхала відтак до Вашінгтону, де взяла участь в параді, а відтак візьме участь в таких же почесних парадах та відзначеннях в Ню Йорку, Орландо, Фла., і Далласі, Тексас.

Згідно з офіційними підрахунками, на Олімпіяді на протязі 16-ох днів, було 5,797,823 глядачів, що становить новий рекорд. Найбільше число глядачів — 1,421,627 — приглядались футбольним змаганням. На фіналах на стадіоні Ровз Бовл, в яких Франція перемогла Бразилію вислідом 2:0, було понад 100,000 глядачів.

Чистий дохід з Ігрищ становить суму біля 15 мільйонів долярів. Сама тільки телемережа Ей-Би-Сі заплатила Організаційному комітетові 225 мільйонів долярів за право передавати змагання у ЗСА (разом біля 200 годин у 16-ох днях).

Олімпіяда, як відомо, відбулась без інциденту. Тільки в понеділок вранці, 13-го серпня, один поліціянт знайшов годинникову бомбу в автобусі, який мав завести групу турецьких спортовців на летовище. Бомбу спеціялісти негайно знешкодили.

Президент Роналд Реген обнімає гімнастку-медалістку Мері Лу Реттон, прийнявши від неї олімпійський піджак.

Л. ВАЛЕНСА ЗАДОВОЛЕНИЙ ПРОЦЕСОМ ЗВІЛЬНЕННЯ В'ЯЗНІВ

Варшава, Польща. — Лідер забороненої урядом, але все ще існуючої в підпіллі і в народі робітничої профспілки „Солідарність" Лех Валенса дав інтерв'ю кореспондентові американської телевізійної сітки Сі-Би-Ес, яке відбувалося у парофіяльному будинку зараз таки після Служби Божої. Згадане інтерв'ю телестанція використала у програмі „Лицем до нації", яке передавалось в неділю, 12-го серпня ц.р.

Заступник секретаря Державного департаменту Ричард Бирт, який, до речі, також брав участь у згаданій програмі Сі-Би-Ес, заявив, що досі польський уряд прем'єр-міністра Войцєха Ярузельского звільнив з тюрем 550 політичних в'язнів, не тільки провідну верству „Солідарности", але також деяких польських націоналістів, членів Комітету оборони робітників КОР й інших. Процес звільнення в'язнів, як відмітив Бирт, продовжується.

У згаданому інтерв'ю Л. Валенса висловив своє задоволення амнестією для політичних в'язнів кажучи, що якщо будуть звільнені усі політичні в'язні, включно з тими, яких зараховано до політичних на підставі їхньої участи в демонстраціях і симпатіях до профспілки, то це буде доброю вказівкою, що уряд Ярузельского дійсно прямує до зміни і покращання ситуації — політичної й економічної — в Польщі.

Кореспондент Сі-Би-Ес каже, що Валенса говорив в дуже примирливому до уряду Ярузельского тоні і оптимістично висловився про евентуальну співпрацю профспілки з іншими двома компонентами в керівництві державою, а саме, з ієрархією Римо-Католицької Церкви, яка має великий вплив на польські народні маси, і комуністичним урядом. Він також вірить про привернення конструктивної ролі „Солідарности" в майбутньому, не конечно під теперішнім проводом.

З того виглядає, що Л. Валенса готовий навіть зрезигнувати з лідерства в „Солідарности", якщоб було запевнення уряду про привернення прав для неї. „Наша перемога не означає перебрання влади в країні чи веденні війни проти урядових чинників", — заявив Валенса американському кореспондентові.

Помер отець-д-р С. Семчук

Вінніпег, Ман. (А. Курдидик). — Українці Канади зазнали, чергового дошкульного удару — ввечері у суботу, 4-го серпня 1984 року нагло помер на 85 році життя на удар серця загально відомий церковний і громадський діяч, поет, письменник, журналіст і редактор отець д-р Степан Семчук.

Ім'я о. С. Семчука загально відоме від 1924 року, коли він, член молодої літературної групи „Логус", яка видавала місячник „Поступ", у Львові, видав свою збірку поезій „Метеор", виявивши у ній свіжий та бадьорий на той повоєнний час поетичний талант. За першою літературною пробою послідували чергові — збірка „Воскресення" 1927 року, яку польська окупаційна цензура сконфіскувала і знищила, та в тому ж році збірка біблійних оповідань „Пророк".

Рік пізніше о. С. Семчук був уже в Канаді, в якій провів 56 років незвичайної і творчої активности, що виявилася не тільки в чергових поетичних збірках, „Канадська рапсодія", „Рефлексії", „Поеми" та інші, але і в ініціятиві, оформлення та організаційного закріплення світського апостоляту, який в 1932 році прибрав назву Братство Українців Католиків (БУК) та сьогодні є великою організацією з Лігою Українських Католицьких Жінок (ЛУКЖ), молодечим Українським Католицьким Юнацтвом (УКЮ), обезпеченевим Братством св. Миколая, з цілою місіонерською, шкільною і пресовою системою. Для розбудови цієї великої організаційної мережі о. С. Семчук віддав всі свої фізичні і духові сили, працюючи одночасно як душпастир, зокрема у Вінніпегу, як організатор, як видавець двотижневика „Будучність нації" від 1938 до 1950 років, як історик і автор шкільних підручників. Коли у 1978 році о. Семчук відзначував 50-ліття своєї творчої праці в Канаді, ювілей цей став всегромадським святом.

Беззастережний оптиміст та ідеаліст, відзначений митрою за свою всебічну душпастирську працю, загальнолюблений і працьовитий отець д-р Степан Семчук вписав себе світло в аннали розвитку українців на цьому континенті і залишився зразком священика-громадянина поміж іншими такими, як він, свідомими чільними синами свого народу.

Протестують проти вихвалювання румунів

Ню Йорк. — Серед листів на тему Олімпійських Ігрищ в Лос Анджелесі до „Ню Йорк Таймсу" поміщено один від священника Леонарда Магоні з Бостон коледжу, в якому він протестує проти похвал на тему Румунії, як „єдиного репрезентанта країн зпоза Залізної заслони".

Автор листа уважає, що румуни не є інакші від совєтів і пише що „так як росіяни переслідують Українську Католицьку Церкву і змушують її членів приступати до їхньої православної Церкви, так в Румунії дорівняли Кремлеві і примусили 3,000,00 румунів східнього католицького обряду змінити віру на православну".

Автор також стверджує, що всі добра католицької Церкви східнього обряду перебрали православні патріярхи в Москві та Букарешті, а православна Церква і в Румунії і в Україні є під повною контролею марксистського атеїстичного режиму.

ДО АВСТРІЇ ЗНОВУ НАПЛИВАЮТЬ ВТІКАЧІ З СХІДНЬОГО БЛЬОКУ

Відень, Австрія. — Пресове агентство Ройтерса інформує, що до Австрії знову почали напливати хвилі втікачів із східньоевропейських країн. Найбільше втікачів прибувають з Польщі, Чехо-Словаччини, Мадярщини й інших країн, згідно з інформацією міністерства внутрішніх справ Австрії.

Минулого місяця приблизно 960 втікачів втекли до Австрії. Це число збільшилось на 234 особи в порівнянні з липнем минулого року.

Раніші інформації міністерства говорили про те, що в першому півріччі цього року 4,240 осіб шукали притулку в цій найдалі висуненій на схід вільній державі. Це число майже подвійне якщо порівнювати його з минулим роком.

Вишукування мін поширено на пристані Савдійської Арабії

Вашінгтон. — Речник Державного департаменту Ален А. Ромберг заявив кореспондентам, що вишукування мін при випливі міжнародних торговельних кораблів із Суезького каналу у Червоне море, поширено також на пристані Савдійської Арабії на прохання тамошнього уряду.

Як відомо, досі невідомі сила, єгипетський президент Госні Мубарак думає, що це Лівія, пошкодила морськими мінами 18 кораблів, переважно торговельних. Спочатку не вдалося устійнити, що було причиною, аж поки в акцію не включились спеціялісти Єгипту, ЗСА, а тепер Франції і Великобританії. Багато інших держав пообіцяли свою допомогу, бо їхні інтереси в цій частині світу безпосередньо загрожені.

Згаданий речник Державного департаменту заявив, що два порти Савдійської Арабії на Червоному морі Джідда і Єнбо — сильно загрожені терористичною акцією „оборонців Ісляму", як раніше заявляли офіційні речники іранського уряду, хоч пізніше цю заяву здементував сам диктатор Ірану і релігійний фанатик аятолла Хомейні. Тому Савдійська Арабія звернулась до Уряду ЗСА, щоб він включив охорону згаданих й інших портів в орбіту обшуків і захорони. Покищо ЗСА вислали до Савдійської Арабії три спеціяльні гелікоптери, які не тільки спроможні віднайти міни при допомозі вмонтованої на борті апаратури, але унешкідливити їх чи довести до зриву. „Так, як ми співпрацюємо з Єгиптом, так співпрацюватимемо із Савдійською Арабією", — заявив А. Ромберг і додав, що Уряд ЗСА і сам президент Роналд Реген зацікавлені викриттям держави, яка безпосередньо ініціює ці терористичні акції.

Офіційні речники Вашінгтону все ще не знають, а тільки здогадуються, хто підкладає, чи, як висловився один із політиків, „розсіває" смертоносні міни, але спеціялістам вже вдалося виловити три потужні міни в Червоном морі і при їх допомозі може вдасться скоріше відкрити їхнє походження.

У Лос Анджелесі президент Р. Реген зустрівся з міністром закордонних справ Італії Джуліо Андреотті і обидва погодились, що акцію для забезпечення морських шляхів на Близькому Сході треба поширити на інші держави світу, бо це є в інтересі міжнародної спільноти поборювати на кожному кроці тероризм всюди де тільки він починає проявлятися.

На Олімпіяді самі проблеми, — каже ТАСС

Київ. — Київська газета „Молодь України", орган Центрального Комітету ЛКСМ (комсомолу) України, помістила у числі з 1-го серпня ц.р. коротку інформацію, головно про відкриття літніх Олімпійських Ігрищ в Лод Анджелесі під заголовком: „Олімпіяда: проблеми, проблеми, проблеми".

У цій кореспонденції совєтського пресового агентства ТАСС говориться, що сама „церемонія відкриття стала відверто політичним спектаклем, організатори якого посилено пропаґували горезвісний 'американський спосіб життя'. У цьому витриманому в найгірших традиціях Голлівуду шоу було все: ковбої, фургони й голоногі дівиці з величезною кількістю американських прапорів. Не знайшлося тільки місця для відображення самої ідеї Олімпійських ігор, як свята спорту і дружби між народами".

„Виховані в дусі 'ура-патріотизму', — інформує далі своїх читачів ТАСС, — глядачі, наче за указкою диригента, ревом вітали спортивні делеґації країн-членів блоку НАТО і демонстративно мовчали, коли на поле стадіону 'Колізеум' виходили спортсмени з інших держав. Роль застрельника нинішньої антирадянської кампанії відіграє президент Рейган, який проголосив, що по Сполучених Штатах іде нова хвиля патріотизму".

Далі совєтські пропаґандисти продовжують інформувати своїх читачів в дусі тепер веденої посиленої антиамериканської кампанії і повторяють раз-у-раз, що це, мовляв, „Білий Дім цинічно перетворив Олімпіяду-84 у складову частину виборчої кампанії, а ігри безсоромно використовують для того, щоб викликати у США вигідні властям напередодні виборів крайньо праві шовіністичні настрої. Це прямо сприяло посилення загрози безпеці спортсменів", — каже ТАСС.

Олімпіяда офіційно закінчилася в неділю, 12-го серпня ц.р., дуже маєстатично і достойно і ніхто під час літніх Олімпійських Ігрищ не тероризував, не схоплював, не намовляв до злочину і „не провокував бійки" між спортовцями.

У СВІТІ

ЧЛЕНИ ОБИДВОХ палат Конгресу ЗСА затурбовані новою політикою Адміністрації президента Роналда Регена, що до зупинення приросту населення в світі. Уряд ЗСА вже раніше заявив, що він припинить допомогу з фонду допомоги родинам різним міжнародним організаціям, які активно підтримують аборти, не зважаючи на те, чи така форма передчасного вбивання дітей відбувається за американські фонди чи ні. Конгресмен Джеймс Г. Шоєр, демократ з Ню Йорку, й інші прихильники абортів виступили з гострою критикою політики Адміністрації, бо вони вважають, що ЗСА не мають права накидати іншим державам світу свої погляди і свою практику на цю справу.

СПОНЗОРОВАНІ З'ЄДНАНИМИ Стейтами Америки протизаходи для зупинення перепачковування кокаїни з Перу до ЗСА треба було тимчасово припинити, бо маоїстські партизани розвинули шалену протиурядову кампанію і поліційна операція на більшу скалю є неможливою до здійснення у майже воєнній атмосфері. Американські речники заявили, що прокомуністичні партизанські відділи оперують в тій частині Перу, у якій вирощується кокаїну.

РЕЧНИКИ ЛІВІЇ ЗАЯВИЛИ, що їхня країна не має нічого спільного із заміновуванням вод при виїзді із Суезького каналу у Червоне море. Вміжчасі до єгипетських і американських спеціялістів, які шукають за мінами чи іншими вибуховим матеріялом, долучились ще військові спеціялісти Франції і Великобританії. Хочуть приступити до цієї акції ще Італія, Греція і Голляндія. Не зважаючи на двократну заяву Лівії про неучасть в цій терористичній акції, президент Єгипту Госні Мубарак все таки думає, що Лівія і Іран якщо навіть не беруть безпосередньої участи в підриванні міжнародних торговельних кораблів на Червоному морі, то принаймні сприяють терористам, у виконанні їхньої злочинної роботи.

ЛИВАНСЬКИЙ УРЯД опублікував листу понад 700 осіб „пропавших без вістей", але, як тепер показалось, вони перебувають в тюрмах під контролею армії, або поліції. Уряд рішився опублікувати цю листу під тиском публічної опінії і міжнародних організацій, в тому числі Червоного Хреста, які домагались вияснення в тій справі. Тепер урядові чинники кажуть, що кожному з названих буде представлене формальне обвинувачення і невинних звільнять, а винних поставлять під суд і тим самим, мовляв, закінчать цю контроверсійну справу.

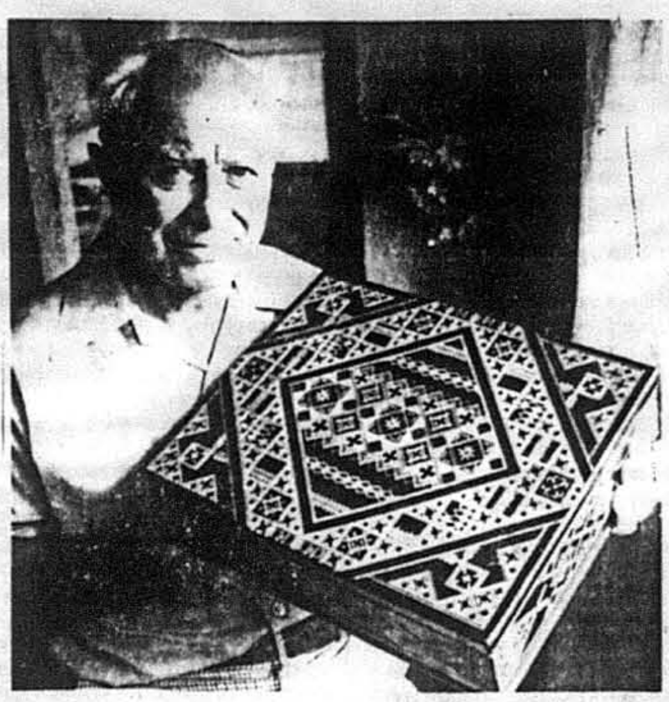
РЕЧНИКИ АДМІНІСТРАЦІЇ президента Роналда Регена і представники Пентагону заявили, що схвалені у п'ятницю, 10-го серпня Палатою Репрезентантів 70 мільйонів долярів допомоги для Ель Сальвадору, допоможуть тамошньому урядові не допустити до розвинення офензиви прокомуністичних сил, яку вони заповідали цього року. Крім того уряд Ель Сальвадору зможе частину фондів призначити на ліквідацію голоду й інших економічних проблем, які тільки сприяють ростові комуністичного руху в тій країні.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР африканської держави Зімбабве Роберт Муґабе, повзорувавшись тим разом на совєтську диктаторську систему, створив своє власне „політбюро" і скеровує країну на однопартійну систему керівництва державою. Назначення до 15-членного „політбюра" залежить від Р. Муґабе і заступника прем'єр-міністра Сімона Музенди, який займає також інші високі пости в державному керівництві. Західні політичні спостерігачі прийшли до висновку, що Муґабе скоро опиниться під контролею Москви, або його уряд розвалиться під натиском антикомуністичних сил, підтримуваних Великобританією, ЗСА й іншими демократичними державами.

Американська газета пише про українця — мистця у дереворізьбі

Лінден, Н.Дж. — У газеті „Дейлі Ньюз", з днем 4-го липня ц.р., поміщено репортаж кореспондента цього видання Джейма Део п.з. „Заникаюче мистецтво" де він пише про 71-річного українця Франка Федоша, народженого на Лемківщині в селі Зандра Нова повіту Кросно в Україні, який після 27-річного перебування у Лінденi, Н.Дж., живучи в оточенні — чужому його культурній спадщині,- ще й досьогодні прийнятий любов'ю до традицій своєї країни, що тут в Америці буває рідким явищем. На думку кореспондента цього журналу — Ф. Федош можливо є „останнім могіканином" давніх українських традицій і обичаїв.

Джеймс Део каже, що Ф. Федош колись був працівником автомобільної фабрики Дженерал Моторс, а сьогодні, вже на емеритурі і належить до цієї мінімальної горстки українців у Нюджерзькому стейті, в яких є замилування до народного мистецтва, до дереворізьби в дереві. У дальшому кореспондент пише, що різьба в дереві Ф. Федоша — делікатна і в своєму виконанні виглядає, наче вишивана барвиста суконка сільської дівчини". Дж. Дей каже, що ця українська різьба Ф. Федоша являє собою вирізьблені геометричні взори на м'якому дереві, пізніше вони ручно мальовані. Незвичайність різьби в тому, що вона багата в кольори різні форми і взори — притаманні українському народному мистецтву".

Франко Федош навчає на курсах різьби в дереві. В руках у нього срібна різьблена касетка — дарунок його дружині.

Джеймсові Део подобається хатнє влаштування Ф. Федоша — світле ясним кольоритом преріжними різьбленими шкатулками і касетками, як і власноручного різьбленими Ф. Федошом рамами світлин. Опісля кореспондент накреслює життєпис мистця: Ф. Федош, син рільника, який теж колись, будучи тут в Америці, повернувся в Західню Україну, де народився Ф. Федош. Коли Ф. Федошові пішло на 20-ий рік, його покликали до поль-

(Закінчення на ст. 3)

В АМЕРИЦІ

ДЖОЗЕФ МАРДЖІОТТА, голова республіканського комітету повіту Нассо на Лонг Айленді вийшов з тюрми, в якій пробув 14 місяців. В 1981 році він був засуджений за різного роду хабарі на два роки тюрми, але за „добру поведінку" в тюрмі йому „подарували" решту речення кари. Хоч в минулому він був політично впливовим республіканським лідером, стейтові закони Ню Йорку забороняють горожанам, що були карані, займати партійні позиції.

ФЕДЕРАЛЬНІ АҐЕНТИ проти наркотиків арештували двох колюмбійців в Брукліні, при яких знайшли 75 фунтів кокаїни, перепачкованої з Колюмбії. Поліція ствердила, що згадані колюмбійські громадяни стрінули в бруклинському порті колюмбійський торговельний корабель, з якого невідомі „спільники" вкинули до моря згаданий пакунок кокаїни, який перехопили під водою згадані два колюмбійці, Хуан Карльо Паляціо і Гідальго Мекутта. Обидва станўть перед судом в Брукліні.

В БРУКЛИНІ ПОЛІЦІЯ арештувала Маріо Сівітано, яка пробувала зарізати ножем своїх двох дочок, 8 і 13 років, а тоді старалася покінчити самогубством. Обидві дівчини є тепер в шпиталі в доброму стані. Мама, яка поранила себе ножем стане перед судом за намагане вбивство першого степеня.

В НЮ ЙОРКУ ПОМЕР на 91-му році життя Алфред Накс, відомий американський видавець книжок, серед авторів яких були такі відомі нобелівські лавреати, як Томас Манн, Т.С.Еліот, Габрієль Гарсія Маркес, Андре Жід, Г.Л.Менкен, Джан Апдайк, Джан Герсі, Зіґрід Ундсет і Альберт Кам'ю. В 1915 році він заснував своє видавництво і був його президентом аж до відходу на пенсію вд 1972 році.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Пропаґандивні дивогляди

Президентська виборча кампанія проходить в Америці на диво — мляво. Широкі маси народу мало цікавляться ходом суперництва двох головних американських партій і первісна сенсація із призначенням першої в історії Америки жінок на віцепрезидента на листі Демократичної партії — починає теж блíднути. На перших сторінках американських газет куди більше місця займають вістки про щораз нові злочини, про скандал у домі опіки над дітьми у Ню Йорку, про відкриті нові щілини в мостах різних міст, про великі обороти на нюйоркській біржі, про хабарництво у занечищуванні повітря сміттям, і тим подібні справи, а про виборчі шанси суперницьких кандидатів і про наслідки вигри чи прогри Роналда Реґена чи Волтера Мондейла — дуже мало поважних коментарів.

Шукаючи, за виборчими сенсаціями, яких нема, придумливі аґітатори дошукуються сенсаційних новин там, де їх нема, і не знаходячи і з цього виходять деякі дивогляди. Так, наприклад, центральною проблемою, що нею зацікавилася східньоамериканська демократична преса, це питання: Чи президент Реґен у випадку перемоги піднесе податки для зрівноваження дефіцитового бюджету, чи не піднесе. Сам президент на своїй останній пресовій конференції рішуче заперечив, наче би він був прихильником заведення нових податків. Секретар скарбу Ріґен заявив те саме. Але газети пригадали, що колись-то Реґен не виключав такої можливости. Водночас інші ловці сенсацій пригадали собі, що віцепрезидент Буш у своїй кампанії у передвиборах чотири роки тому признавав потребу нових податків.

Демократичний кандидат на президента Волтер Мондейл заявив кілька днів тому, що він „радий би почути публічну дебату між президентом Реґеном і віцепрезидентом Бушем на тему податків". Це сутній дивогляд, це суща нісенітниця. Джордж Буш — колишній директор Сі-Ай-Ей і колишній амбасадор в Англії напевно не є „єс-меном", напевно в своїх розмовах з президентом Реґеном висловлює думки, які не є на 100 відсотків відбитками думок Реґена, напевне має власні концепції і власні ідеї. Але так само немає найменшого сумніву, що Роналд Реґен і Джордж Буш співпрацюють гармонійно, бо обидва є державними мужами і людьми понадпересічного формату. Як би ліберальна преса не фаворизувала листи Мондейла — Ферраро і не насвітлювала події, що стосуються виборів однобічно і тенденційно, то напевне добачила б у вимозі Мондейла щодо публічної дебати Реґена з Бушом новий доказ, що Волтер Мондейл партійний політик, який не цурається дешевої демагогії.

Однобічність і тенденційність демократично-ліберальної преси видна також у відношенні до Джералдіни Ферраро. Конґресова Комісія етики закинула Джералдіні Ферраро, що вона не оприлюднила всіх своїх прибутків та зовсім промовчала прибутки свого мужа, чого вимагає закон від кандидатів на такі високі державні становища. Демократичній кандидатці на віцепрезидента теж закинули, що вона є уділовцем компанії свого чоловіка, яка займається купном-продажем нерухомостей і що вона веде безпосередньо виборчу пропаґанду за листу, на якій фіґурує, ще поки виконали цей обов'язок виявити прилюдно, який її маєтковий стан і які її поточні прибутки. Коли би це не була Джералдін Ферраро з лівого ліберального крила Демократичної партії, а наприклад, Ричард Ніксон, то можемо уявити собі, який крик підняла би ця преса з цієї справи. Але тому, що йдеться про людину з лівого крила Демократичної партії, ця справа ніби не існує і тільки на дальших сторінках деяких газет можна знайти короткі вістки про неї. Дж. Ферраро останньо заявила що вона не оприлюднить прибутків її мужа.

Могутній ліво-ліберальний інформаційно-пропаґандивний апарат — преса, радіо і телевізія — насправді довели були до упадку Ричарда Ніксона. Цей апарат, виглядає, починає діяти проти Роналда Реґена й Джорджа Буша.

ЯПОНСЬКІ ВЧЕНІ ЗРОБИЛИ ще один великий крок вперед у продукції модерних компютерів, які, як кажуть технологи, можуть думати, як людина, калькулювати і маніпулювати, як адвокат, симулювати лікаря при встановленні діягнози. Наприклад, один з таких компюторських моделів може автоматично перекладати з одної мови на другу при натисненні тільки двох ґудзиків.

Іван Боднарук

ПЕРША СВІТОВА ВІЙНА Й УКРАЇНЦІ

Оце 1914 року минуло сто літ від народження Т. Шевченка. По всій Україні й на чужині святкували українці ті роковини. І наші руханкові товариства рішили відсвяткувати цей ювілей. На 28-го червня 1914 року скликано великий січово-сокільський здвиг у Львові, який відбувся дуже величаво. Навіть ворожі українцям часописи це признали. Замітний він був і цим, що там уперше виступили з військовими вправами Українські Січові Стрільці, які й не прочували ще тоді, що вже дуже скоро прийдеться їм піти в бій. Під час Здвигу прийшла депеша, що в Сараєві вбито австрійського престолонаслідника та його дружину. Це стало причиною Першої світової війни. Наше стрілецтво вже кілька місяців пізніше пішло до бою з російськими військами. Дня 1-го серпня 1914 року за почином д-ра К. Левицького відбулася спільна нарада представників усіх українських партій. Супроти великих світових подій, які мали вирішити дальшу долю нашого народу, усі партії для добра Батьківщини знайшли спільну мову. Погодилися закинути всякі партійні спори, щоб однодушно повести українську національно-політичну акцію. Була це велика й радісна подія, якої ми так нетерпляче прагнемо сьогодні. Може прийде до третьої світової війни, а в нас далі партійне розсварення. З уваги на війну українці у Львові створили Українську Головну Раду, до якої ввійшли представники всіх тодішніх партій. А 4-го серпня 1914 року засновано у Львові Союз Визволення України, створений еміґрантами із Східньої України, які перебували в той час на терені австрійської держави, як Володимир Дорошенко, А. Жук, М. Меленевський, О. Скоропис-Йолтуховський та інші. Завдання цього Союзу покривалися з ціллю Української Головної Ради, а саме: розбиття російської імперії та визволення України. Засоби, якими діяв цей Союз, були різні, наприклад, опрацьовування відозв до народів та урядів Европи. Коли ж на терені Центральних Держав найшлися полонені російської армії, члени Союзу подбали про влучення й приміщення полонених українців в окремих таборах. Там ведено багатогранну культурно-освітню працю, освідомлюючи таким чином людей, які такої свідомости не винесли з рідної землі. Коли проголошено незалежність України та підписано мир в Бресті 9-го лютого 1918 року, з тих таборів виїхали на Україну дві дивізії свідомого й добре приготованого війська, т. зв. синьожупанників і сірожупанників. Ціллю Союзу Визволення України, було очолювати боротьбу за визволення українського народу з-під Росії, на боці Центральних Держав. Коли царська армія захопила Галичину, СВУ переніс свій осередок до Відня. По таборах полонених, головно в Раштадті, Вецлярі та інших, викладали професори В. Сімович, Б. Лепкий та інші українознавство, відбувалися учительські курси, концерти й вистави. Так Перша світова війна проломила кордони на те, щоб українців з обидвох боків подали собі руки.

Дня 25-го серпня 1914 року в Берліні відбулася конференція, у якій взяв участь представник галицьких українців, д-р К. Левицький. Він вияснив німцям усі неясні питання в українських справах та з'ясував напрямні нашої політики. Після конференції німці заявили, що піддержуватимуть українські визвольні змагання супроти Австрії. Дня 6-го серпня Австрія об'явила війну Росії. Надійшла хвилина, коли українці, після 200-літньої перерви, мали виступити в бій проти свого відвічного ворога, Москви. Тому 8-го серпня Українська Головна Рада звернулася до громадянства зі закликом ставати в ряди УСС і творити українське національне військо. Громадянство прийняло заклик із небувалим захопленням. У короткому часі зголосилося понад 20,000 добровільців.

Дня 3-го вересня 1914 року Усусуси склали присягу в Стрию, а чергового дня завантажилися у вагони й переїхали на вишкіл на Карпатську Україну, бо Львів уже був зайнятий москалями. З Мукачева спрямовано їх до Страбичева й Ґоронди. В Страбичеві (по-мадярськи Мезетеребеш) постала жартівлива стрілецька пісня, в якій стрільці кепкували самі з себе, із свого військового виряду, узброєння і зовнішнього вигляду.

Маширують добровольці
через Мезетеребеш.
Чи то військо, чи то банда,
ніяк не розбереш.

Та не всім добровільцям пощастило залишитися у Леґіоні УСС-ів. Австрійська команда під впливом поляків веліла розпустити кільканадцять тисяч.

Дня 10-го вересня вийшла в поле бою перші частини УСС-ів в околицю Сянок в Карпатах. В Мукачеві переодягли стрільців в однострої мадярських гонведів і сотня В. Дідушка рушила в напрямі Веречок. Кілька днів пізніше пішла в поле сотня Семенюка, узброєна верндлями. Вона перша зустрілася з росіянами коло Ужока. Царська армія з початком війни розбила була праве крило австрійців під Золочевом, Львовом і Городком. Шеф генерального штабу Конрад фон Гецендорф перевів розбиті війська за Карпати й Вислоку. Австрія за всяку ціну старалася не пустити росіян на

(Закінчення на ст. 3)

Ол. Зозуля

Подарунок на ювілей

Жив-був відомий космополіт Омелько Ярославський, що сидів на двох почесних стільцях. На одному — секретарював у ЦКК, як права рука батька народів, на другому, як голова Ц К войовничих безбожників, що руйнував і замикав церкви.

Першою фазою (так він висловлювався), його роботи було: конфіскували в церквах золоті і срібні чаші, хрести та вилучити мідні дзвони на потреби оборонної промисловости.

Другою фазою було: по всіх селах конфіскувати церкви та перетворити їх під клюби й зерносховища.

Коли ж дійшло до третьої фази — валити по містах собори та манастирі, справа ускладнилась. Щоб валити історичні пам'ятки, треба дозволу від ЦК партії.

Завітав Омелько до всесильного за дозволом:

— Йосиф Вісаріонович, маємо проєкт валити собори і манастирі. Маємо зрівняти із землею київський Михайлівський манастир і московський Богоявленський собор. Просимо вашого дозволу.

Хазяїн хвилину подумав, пару разів смокнув закопчену люльку й мовив:

— Київський манастир — да, московський собор — нєт.

І так, Михайлівський манастир полетів у повітря.

Відгриміла війна, і Омелько знову завітав до хазяїна.

— Йосиф Вісаріонович — біда! На території, звільненій від німців, відроджено 22,000 храмів. Що робити?

Релігійний рух примусив Політбюро винести спеціяльну постанову, в якій говорилось, щоб ЦК безбожників ліквідувати, натомість при Раді міністрів створити управління культу, обов'язком якого є: оформити патріярхат єдиної російської Православної Церкви з осідком у Богоявленському соборі. Всі інші релігії заборонити. Патріярхатові доручити повсякчасно глаголити про мир і спокій.

Патріярхи Алєксєй, а за ним і Пімен послушно виконали постанови партії. З 22,000 церков лишилося діючими лише три тисячі.

Кажуть, застав дурня поклони бити, то він лоба розтрощить. Щось подібне сталось і в патріярхаті. Коли Йосиф упокоївся, патріярх урочисто відспівав панахиду. Мовляв, для упокорення Заходу.

Упокоївся Брежнєв, знову патріярх проспівав „Вєчная память".

Нарешті, сконав вбивця Андропов. 12-го лютого ц.р. відбулася урочиста панахида, яку очолив Пімен в сослужінні митрополита Талінського Алєксєя, Митрополита Мінського Філарета і екзарха Західньої Европи Йова та священослужителів. Урочисто співав хор. Під час відправи патріярх Пімен речитативом попрощався з вбивцем:

„Провожая усопшого в послєднюю путь, ми горячо молімся о ньом і вєрім в сілу молітви, со смірєнієм і упованієм ісходящєй ко Господу із глубіни наших сердєц. Свєтлий образ почівшого навсєгда останєтся в нашєй благородной памяті. Вознєсєм же, возлюблєниє, наші усєрдниє молітви о новопрєставлєном Юрії і возгласім єму єму вєчную память".

Нечувані блюзнірські слова над катом. Такі „молитви" є зразком лицемірства. Отак, Пімен, не абияк відзначився. Його викликав в ЦК Черненко, похвалив і запитав:

— Як патріярхат готується до 1000-ліття хрищення киян?

— Готуємось, але в Богоявленському соборі нам тіснувато й скуповато. З огляду на те, що християнство прийнято в Києві, а Москва тоді ще...

— Київ мать русскіх городов, — поправив Черненко й додав, — Київ теж Росія. Щоб не впасти в грязь лицем, — даруємо вам Данилівський манастир, який перебудуєте на величавий центр Російського патріярхату. Виділимо матеріяли, трохи золота для чаш і хрестів. Дамо архітектів, майстрів, малярів. Словом, зробіть так, щоб нас ніхто не переплюнув.

Патріярх низенько вклонився й побожно мовив: „Служимо партії і Союзові". І сів на свого „Москвіча" й наказав шоферові їхати на оглядини подарунку — Данилівського манастиря.

Саме тоді, коли Черненко подарував патріярхату манастир, у журналі „Ранок" за червень ц.р. появилась якогось Б. Кузьміна стаття, в якій говориться: „Приміський поїзд поспішно долав відстань між Львовом і Самбором. Пасажири, здебільшого молодь і діти, поглядаючи у вікна, весело гомоніли. Аж раптом двері одного вагона широко прочинилися і з порогу почулося ...релігійна проповідь. Бородатий священик гучним басом виголошував те, що глаголив щотижня з церковного амвону".

Ще більше роздратувало Кузьміна, що на стінах у ґуртожитках робітників нерідко висять розп'яття Христа. Прочитавши такі теревені, читач не йметься вірі. Бож виходить так: у Москві патріярхатові манастир дарують, а на Україні за молитву бичують.

Максим Бойко. Покажчик до Записок Бібліотеки Університету Індіяни. Видано Марією Кротюк, Блумінгтон, Індіяна, 1984, 151 ст., 28 ст. Кєеродрук.

Ст. Радіон

НЕМАЄ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРЕДТЕЧІ НТШ

Читаючи д-ра М. Бойка цей Покажчик до 202 томів „Записок НТШ", мимохіть насувається питання: А що було в Україні до постання НТШ у 1892 році? Бо ані однієї статті в 202-ох томах з досліджуванням цієї події нема у „Записках".

Про Мазепу й його діяльність є публікації Богдана Барвінського — т. 129, Ілька Борщака — т. 152, Михайла Возняка — т. 108, 152, Володимира Перетца — т. 99, Кирила Студинського — т. 8, Стефана Томашевського — т. 92. Лише В. Перетц цій проблемі присвятив більше уваги в статті „З творчости студентів Києво-Могилянської Академії". А нема ні однієї окремої публікації у 202-ох томах „Записок", присвяченої постанню і діяльності Києво-Могилянсько-Мазепинської Академії та її впливів на наступні покоління українських педагогів, науковців і літераторів. Хоч публікації „Записок" — це шляхи боротьби української науки. Боротьби, яка тягнеться від ліквідації царсько-російською владою КММА.

Так як живучість українського народу, мови, так і українська наука знаходила в ті часи шляхи продовження наукової діяльности в Україні в університетах та інститутах, хоч і російськомовних. Бо з живучістю української духовости є так як з джерелами води: заблокуй їх в одному місці, вони проб'ються з-під землі в іншому.

Так по Валуєвській забороні вживання української мови в Україні 18-го липня 1863 року в Наддніпрянщині за ініціятивою письменника Олександра Огоновського та Єлисавети Милорадової з Скоропадських й інших національних діячів національного відродження Галичини виринула на поверхню української духовости думка, потреба продовжувати культурно-наукову діяльність поза межами царсько-російської імперії. А на той час найкращим місцем для української національно-культурно-наукової праці були українські землі під австроугорською монархією з центром у Львові.

На започаткування такої праці треба було фондів. І на ту ціль наддніпрянські діячі зібрали зразу, як на той час велику суму грошей, 6,000 рублів (18,000 австрійських корон).

У десять літ по ганебному лінгвіцидному законі Валуєва в 1873 році засновано наддніпрянсько-галицькими діячами Товариство ім. Т. Шевченка у Львові. Товариство в тих часах поставило собі за ціль, як подано в статуті:" спомагати розвій руської (малоруської) словесності". Для Товариства зразу закуплено за зібрані гроші великий будинок, у якому влаштували друкарню. Статут Товариства зареєстрували за підписами галицьких діячів, які лише були управнені до того як австрійські громадяни. Отже основоположниками Товариства ім. Шевченка були: о. Степан Качала — посол, Михайло Димет — радний міста Львова, Михайло Коссак — радний Львова, д-р Омелян Огоновський — професор Львівського університету, д-р Корнило Сушкевич — секретар скарбу, Теофіль Барановський, інж. Лонгин Лукашевич — урядовці, Юліян Роменчук — учитель гімназії.

Товариство ім. Шевченка на Загальних зборах 13-го березня 1892 року перейменувалося на Наукове Товариство ім. Тараса Шевченка. А 16-го листопада 1892 року було затверджене з проєктом переходу на Академію австрійським Намісництвом.

Як не розривати постання НТШ з діяльністю Києво-Могилянської Мазепинської Академії і окремо починати українську науку Науковим Товариством ім. Т. Шевченка від 1892 року, а НТШ постало як науковий спадкоємець Києво-Могилянської Мазепинської Академії Наук. Отже НТШ є гідним наслідником плекання і розвитку української науки взагалі, українознавства зокрема. Бо по нинішній день українознавство в т. зв. „суверенній" УССР заборонене. Там усю старинну історію України присвоює собі совєтська Росія, а новітню фальшує та спалює у бібліотеках її джерела.

Якби не постала в 1632 році і діяла довший час Києво-Могилянська Академія, то хто знає чи були б появилися на Наддніпрянщині й в Галичині творці відродження, творці і основоположники НТШ у 1892 році.

Прапрапредтечами УВАН і УММАН так і НТШ є Києво-Могилянська Мазепинська Академія. І цей бік української науки ще жде на свого дослідника у вільному світі. Бо З.І. Хижнявської досліджування в Україні („Києво-Могилянська Академія", К., 1981) під тиском росіянізації України Москвою наповнене недомовленнями правди й примусовою даниною старшобратству.

Цей Показник 202-ох томів анналів НТШ д-ра М. Бойка опрацьований для проглядности дуже добре з трьохбічним індексуванням: покажчик за абеткою авторів з назвами їх творів, показник за назвами творів, і показник за назвами авторів, які беруть участь у 202-ох томах „Записок".

У ПОШУКАХ ЗА нюйоркським адвокатом ірляндцем, прихильником Ірляндської Революційної Армії, який, як підозрівали американські поліційні чинники, знаходиться в Ірляндії, поліція і військові британські відділи зударились з прихильниками ІРА у висліді чого одна особа згинула, а 12 були поранені. Адвокат Мартін Ґалвін, якого члени ІРА представили під час демонстрації на трибуні, зумів втекти, перабравшись, мабуть у поліційний одяг.

Михайло Івасівка

ПОЧАЛОСЯ НА ДРУГІЙ АВЕНЮ В НЮ ЙОРКУ

Тридцять п'ять років від заснування Об'єднання Мистців Української Сцени в Авгсбурзі — Німеччина, групою акторів під проводом Володимира Блавацького і майже 11 років після відновлення цієї організації в З'єднаних Стейтах Америки, варто пригадати у цій статті, як саме дійшло до створення ОМУС-у на тутешньому терені.

У 1944 році, після років небачення ще від Львова, я зійшовся із працівниками сцени під керівництвом В. Блавацького у Брегенці (Форальберг — Австрія). Осінню 1945 року ансамбль виїхав із Брегенцу до Баварії — до Авгсбургу в Німеччині. Прикро було мені розставатися із довголітніми друзями-акторами, з якими ми провели то приємні, то погані часи як під совєтською, так і німецькою окупацією, а відтак на еміґрації.

І так одні виїхали до Австралії, деякі до Канади, а остання група акторів, разом зі своїм директором і мистецьким керівником Львівського театру, виїхала до ЗСА і поселилася у Філядельфії. Співробітник В. Блавацького зі Львова, режисер Йосип Гірняк, зі своєю дружиною Олімпією Добровольською і акторами „Театральної Студії" переїхали до Ню Йорку. Тут ці обидві групи старалися служити своїми театральними виставами українській спільноті на терені ЗСА і Канади, не зважаючи на тяжкі особисті фінансові умовини; вони покутують досьогодні, бож українська, громада, яка має під цю пору багато заможніх людей, має українські катедри в Гарвардському університеті, фундацію УВУ, кредитівки і банки, та ряд громадсько-політичних організацій, ця наша громада не спромоглася фінансувати бодай один свій театр.

Автор цих рядків виїхав з Австралії до Арґентини й замешкав у Буенос Айресі, де зустрів знаних ще зі Львова режисерів, д-ра Івана Іваницького, та Юрія Григоренка, письменника Крохмалюка-Тиса, Володимира Ласовського й ряд інших прицівників сцени. Ми разом створили там театральну студію ім. Леся Курбаса, а на голову вибрали Ю. Григоренка, який вкоротці поставив драму Лесі Українки: „Лісову пісню" і „Бояриню" та Ю. Тиса „Не плач, Рахиле".

У січні 1953 року блискавкою пролетіла вістка про смерть В. Блавацького, яка потрясла всіма його колишніми співпрацівниками. В 1958 році я переїхав до ЗСА і замешкав в Ню Йорку, на славному українському „давнтавні", при Другій авеню. Тут зустрівся із маестром Йосипом Гірняком, Олімпією Добровольською і з багатьма акторами з рідних земель. Познайомившись з тутешнім життям, для мене було дивно, чому наші актори не об'єдналися так як письменники у „Слові", чи як, наприклад спортовці, купці й промисловці, що створили свої товариства. Образотворчі мистці створили ОМУА, журналісти, лікарі, інженери свої товариства, а музики об'єдналися в УМІ.

Щоб здобути бодай мінімальну фінансову базу, я відкрив свій власний „бизнес" на Другій авеню в Ню Йорку — „Роман Тейлорінг". До мого підприємства заходили відомі особистості з мистецького й громадсько-політичного світу. Під час свого перебування у Ню Йорку часто заходив до мене актор Володимир Шашаровський з дружиною Юлією, з Філядельфії. При наших частих зустрічах я звертав увагу В. Шашаровському, що вже час, щоб і наші актори заснували своє об'єднання на що він погоджувався, обіцяючи, „що це зробимо". Від того часу проминуло кілька років і все залишилося на цих його словах обіцянки.

Маґістер Олег Лисяк часто відвідував мене, де мав нагоду зустріти в моєму підприємстві знайомих письменників, акторів, чи людей таких як ми. Ми обговорювали знову про об'єднання акторів і про потребу видати книжку, яка закріпила б історію українського театру. Я показував О. Лисякові свої „шпарґали", комплект програмок із Львівського театру, деякі газетні статті, світлини й інше. Ми радили і плянували, аж заскочив нас 1971 рік. Мґр Олег Лисяк часто приїздив до Ню Йорку службово, бо він працював податковим контролером, заробляючи на прожиток, контролюючи „акул Волл Стріту". Ми раду радили, а десь на початку березня 1971 року, коли О. Лисяк вислухав чергових моїх жалів про інертність наших акторів, він нічого не відповів, лише попрощався зі мною і вийшов з мого підприємства без жадного рішення.

Аж 24-го березня 1971 року потелефонував до мене мґр О. Лисяк і запросив мене до себе: „приїжджай до мене, до міста Братньої Любови", що я і зробив в суботу 27-го березня. Він мене остеріг, щоб я нікому не говорив, що я їду до нього, бо ще „зазіпають". У суботу я закрив своє підприємство і поїхав до Філядельфії. У Марії і Олега Лисяків ми повечеряли, а відтак у його бібліотеці він показав мені різні матеріяли та згадав про розмови з акторами Богданом Паздрієм і Володимиром Шашаровським в справі об'єднання працівників сцени й сказав, що в неділю обговоримо справу об'єднання вчвірку — тобто О. Лисяк, Б. Паздрій, М. Івасівка і В. Шашаровський, при чому Лисяк зобов'язався, що буде займатися Підготовчою комісією для скликання З'їзду. І так сталося. У неділю, ми зійшлися у О. Лисяка і вислухали його проєкту, щоб створити організацію працівників сцени й видати відповідну публікацію для збереження надбань Українського театру. Під час дискусії О. Лисяк запропонував, щоб не закладати нову організацію, а відновити діяльність ОМУС-у. Ми вирішили скликати наступне формальне засідання на 4-го квітня 1971 року в Людмили і Василя Сердюків на оселі „Черче" і запросити на це засідання відомого з його організаційних здібностей сотника Юрія Кононіва. На цьому засіданні в „Черчу" О. Лисяк подав конкретні причини, які вимагають скликання З'їзду, що й втягнено до протоколу: „потреба організації, зумовлена конечністю видання публікації про працю українських театрів останніх 30-ти років, бо на рідних землях, наприклад, про час війни у Львові — совєтські видання подають що театру, як такого не було. Ось так і виринула думка, що є доказом, що ця думка не виринула сама зі себе. В наступних засіданнях Комісії основано Діловий комітет, головою якого став Б. Паздрій, заступником голови Е. Курило і Лєна Бенцаль-Карпяк, секретарем В. Шашаровський, референтом з'їзду Ю. Кононів, а організаційним референтом вибрано М. Івасівку.

У висліді, З'їзд Працівників Української Сцени відбувся на оселі „Верховина" в днях 29-31-го травня 1971 року, де взяло участь 100 осіб. Під час нарад, на внесок Євгена

(Закінчення на ст. 3)

Чудова Пластова оселя

Пластова оселя „Писаний Камінь" під Клівлендом в Огайо є вже майже 20 років улюбленим місцем літнього таборування пластунів, як теж місцем вишкільних пластових курсів, курінних рад і зустрічів.

У цьому році „Писаний Камінь" гостить безперервно впродовж восьми тижнів від 24-го червня до 19-го серпня нашу молодь з різних сторін Америки й Канади у чотирьох одно - до тритижневих таборах, що чергувалися.

Започаткував цьогорічне таборування вишкіл новацьких виховників. Під проводом ст. пл. Оки Грицак з Соммервілл, Н.Дж., на протязі двох тижнів, від 24-го червня до 7-го липня, юнаки й юначки з усіх частин Америки набирали знання, як виховувати наш пластовий доріст.

Виховні пластові табори відбулися впродовж трьох тижнів від 7-го липня до 28-го липня. Крім пластунів із Клівленду, були їх учасниками теж пластуни з інших місцевостей Огайо, з Піттсбургу, Дітройту й Вашінгтному. Новачки були під проводом пл. сен. Зірки Пащин-Стафанюк з Лорейну й ст. пл. Олі Терпиляк з Клівленду. Новаками проводив ст. пл. ст. пл. Петро Ковч з допомогою ст. пл. Адріяна Галяревича, обидва з Клівленду. Юначок вела ст. пл. Аня Сілецька з Лорейну з допомогою ст.пл. Лілі Річнер з Клівленду. Юнаки були під командою ст. пл. гетьм. пл. скоба Тараса Кігічака з Мейплвуду, Н.Дж., і ст. пл. Олега Люби з Філядельфії, Па. У Дні Таборовика, в неділю, 22-го липня, всі табори давали показ набутої пластової вправности.

Однотижневий вишкіл юнацьких виховників відбувся від 28-го липня до 4-го серпня. Взяли в ньому участь пластуни й пластунки з різних місцевостей Америки й Канади. Проводив вишколом ст.пл. Альо Куріца з Чікаґо, Ілл.

Духовну опіку під час усіх таборів мав гість із підпольської Україні о. Петро Гронський, який щонеділі відправляв у прегарній таборовій капличці Службу Божу й голосив Слово Боже.

Цьогорічне таборування на „Писаному Камені" завершує двотижневий Кобзарський табір під протекторатом капелі Бандуристів від 5-го до 19-го серпня. У ньому юні любителі українського музичного мистецтва, дівчата й хлопці, здобувають або поглиблюють своє вміння гри на бандурі та теоретичне знання кобзарського мистецтва. Мистецькими керівниками є Петро Китастий, племінник незабутнього Григорія Китастого, та його син Юліян. Майже половина учасників включно з комендантом табору ст. пл. д-ром Ігорем Махлаєм-це пластуни.

На закінчення таборового сезону в цьому році відбудеться на „Писаному Камені" концерт юних бандуристів на лоні природи. Сподіємось, що українська громада Великого Клівленду масовою участю в цій імпрезі скріпить запал нашої молоді до українського ковзарського мистецтва.

Кожний, кому доводилось побувати на пластовій оселі „Писаний Камінь", захоплений нею, а пластові „інспектори" стверджують, що з нею тяжко конкурувати якійнебудь іншій пластовій оселі. Тим то й пляновано навіть відбути на ній Ювілейну Міжкрайову Пластову Зустріч. Воно й не дивно, бо розлога, 133-акрова оселя у спокійній околиці серед близьких до природи амішів є вимріяним місцем для пластування. Задоволення находить на ній і любитель дикої природи й той хто хоче мати й деякий комфорт серед неї. Побіч прекрасної природи з різноманітним тереном — горбами й ярами, долинами й полянами, лісом і чотирьома озерцями, не бракує й необхідних додатків цивілізації як електрифікація водопроводи, що забезпечують джерельною водою всі табори, чотири курені для новацтва, простора кухня з холодильниками й розлогою їдальнею, велике піддашшя — павільйон, шпиталик, гігєнічні туалети. Спортові площі стоять готові для спортових ігор включно з копаним м'ячем. Одне озеро забезпечене фільтрами, пристосоване до купання. Свіже, насичене запахом живиці повітря і свіжу джерельну воду доповнює здорова смачна таборова їжа, приготована люблячими материнськими руками.

Пластова оселя „Писаний Камінь" незвичайно рада, що могла цього літа поділитися своїми природними скарбами зі значним числом української молоді з різних сторін Америки й Канади. Маємо надію, що наступного року, коли вона буде відзначати своє 25-річчя, юних гостей на ній буде ще більше, бо місця тут багато. „Писаний Камінь" положений у центрі української діяспори в Новому Світі, тож і всі дороги ведуть до нього.

М.Г.

Почалося...

(Закінчення зі стор. 2)

Курила — останнього секретаря попереднього ОМУС-у з Німеччини вирішено, щоб З'їзд проголосив себе Четвертим Загальним З'їздом ОМУС-у, і таким чином, після чверть сторіччя від заснування першого ОМУС-у велика ідея Блавацького знайшла своїх носіїв. Першим головою відновленого ОМУС-у став Юрій Кононів, його заступниками Роман Тимчук, Лєна Бенцаль-Карпяк і Євген Курило, секретарем — В. Шашаровський. Реасумуючи усю історію, — ініціятива про відновлення ОМУС-у в ЗСА виринула в 1971 році в „Роман Тейлорінг" на Другій авеню в Ню Йорку, що її зреалізували Олег Лисяк і Михайло Івасівка у Філядельфії.

Актори зорганізувалися, видали вже перший том книгу „Наш Театр", головним редактором став проф. д-р Григор Лужницький, що було метою на дорозі до відновлення діяльности ОМУС-у. На превеликий жаль, серед нашого громадянства й досьогодні немає ані одного такого мецената нашого театру, яким у Львові був д-р Овчарський. Відомо, що актори не творять театрів, тільки виступають у театрах, що їх для них засновує громада.

Американська...

(Закінчення зі стор. 1)

ського війська. Під час Другої світової війни німецька влада взяла його з польського війська в полон і вивезла до Німеччини. По війні він зголосився до Американської армії і під час служби познайомився з одним українським полоненим, який навчав його різьби в дереві, яка приманювала його не тільки тому, що нагадувала йому Україну, але й тому, що якийсь час він був столярем і міг зрозуміти якої майстерности така праця вимагає. Після кількох років роботи виглекопом в Англії, в 1951 році він виємігрував до Америки, до Елізабету, Н. Дж., замешкавши там із своїм вуйком. Працював як столяр, будівельним контрактором, а вкінці у автомобільній фабриці Дженерал Моторс. Працюючи, він не міг посвячувати багато часу дереворізьбі. Аж у 1973 році, коли він перейшов операцію серця, повернувся знову вповні до свого замилування, бо це „втишувало його неспокій" — як про це висловилася його дружина Бетті, еміґрантка із Чехо-Словаччини.

Праць своїх він не продає, — каже Дж. Део, — вважаючи їх безцінними, натомість виставляє їх він у місцевих бібліотеках, громадських центрах, Громадському центрі Джан Т. Ґріґоріо, з надією, що після його смерти хтось з його учнів перейме його працю Та кореспондент вкінці згадує, що Ф. Федош, гірко усміхнувшись, сказав таке: „Я думаю, що коли я відійду — це (праця в дереворізьбі) відійде зі мною". Учні Федоша переважно старші віком, — пояснив кореспондент.

Франко Федош, активний в житті української громади, належить до 65-го Відділу Українського Народного Союзу.

Перша...

(Закінчення зі стор. 2)

Мадярщину, бо це відкривало б їм дорогу до Сербії. У вересні 1914 року поділено стрільців на двадцятки й вони пішли в гори в запілля ворога на важку розвідчу службу. Стежа четаря Гриця Труха дійшла горами через ворожий фронт аж до Гребенова, звела з росіянами бій і вернулася щасливо, виконавши не тільки доручене завдання, але ще й привівши полонених.

Сараєвський атентат став безпосередньою причиною вибуху Першої світової війни, яка спричинила не тільки смерть мільйонів людей, але й зовсім змінила карту Европи. На місці держав імперій потворилися нові національні державні організми, а між ними й українська держава.

Як осінню 1914 року прослався в скільських Карпатах шлях Українському Січовому Стрілецтву аж ген до замку В. Корятовича в Мукачеві, так весною і літом 1915 року провадив їх звідтіля назад той сам шлях до слави й перемоги, шлях густо стелений їх трупами й щедро политий їх кров'ю. Потім воювали стрільці на Поділлі. Та найбільшою славою вкрилися вони на горі Маківці, здобувши собі признання й похвалу в австрійській команді. Поет Гриць Трух, родом з Гірного, оспівав у своїх поезіях стрілецькі бої та геройські подвиги, в яких і сам брав участь.

Знявся страшний буревій, прошумів понад світом. Потряс основами й нашої нації та відбився сильно на нашому житті. Приніс нам визвольні змагання, а вкінці полум'я кривавої червоної зірки. Ту світову хуртовину передбачив поет Б. Лепкий, коли писав:

А я кажу вам: близький час
І хвиля недалека,
Що буря зірветься нараз,
Згуртує й поміщає нас
І зблизька і здалека.

Захопивши 3-го вересня 1914 року Львів і Галичину, Росія почала люто переслідувати українців і нищити наші культурні надбання. Наїзники в своєму поході проти українства хотіли знищити й заборолo українського життя, яким була тоді Галичина. Маніфест головного командувача російських окупаційних військ, великого князя, Миколи Миколайовича, звернений до галицьких „русских", заповідав прилучення Галичини до „Єдіної неділімої Росії". Цим актом царська Росія зазначила, що вона не признає українців і уважає Галичину російською землею. Дня 7-го вересня росіяни закрили редакцію „Діла", а рівночасно дозволили полякам видавати польські часописи. У вересні російська влада арештувала й вивезла Митрополита Андрея Шептицького в глибину Росії. Ціль арештування була позбавити Українську Католицьку Церкву проводу, щоб легше можна було її знищити. З тією самою метою наслідник Миколи II, червоний цар Сталін, 30 років пізніше, казав арештувати й заслати весь український епископат. Генерал-губернатор Галичини Бобринський у жовтні 1914 року заборонив під карою трьох місяців тюрми або трьох тисяч рублів продавати й позичати українські книжки, надруковані за межами російської держави.

Відбувся...

(Закінчення зі ст. 1)

Відкриваючи ділові наради, проф. Самійленко пригадав, що з'їзд УНДС проходить під знаком вшанування пам'яті великого будівничого новітньої української держави, першого наступника голови директорії УНР та довголітнього Президента ДЦ УНР в екзилі, бл. п. Андрія Лівицького, з нагоди 105-річчя його народження. З'їзд вшанував його пам'ять вставанням та хвилинною мовчанкою.

Делегати та гості з'їзду привітали також вставанням з місць та довготривалими оплесками приустніх на з'їзді теперішнього Президента ДЦ УНР в екзилі, Миколу А. Лівицького та поетесу Наталію Лівицьку-Холодну, побажавши їм многих літ, багато сил і здоров'я.

Після прийняття програми нарад з'їзду були заслухані усні та писемні привіти. Зокрема з'їзд вітали: Президент ДЦ УНР М.А. Лівицький, голова уряду УНР в екзилі д-р Я. Рудницький, голова УНР ред. В. Біляїв, проф. д-р Ю. Бойко, крайові Товариства Прихильників ДЦ УНР, представники крайових організацій УНДС, д-р А. Мірошниченко та інші.

З'їзд заслухав звідомлення про діяльність та стан крайових організацілй УНДС в діяспорі та про становище послів УНДС на 9-ій Сесії УНРади. Промовляли: колишній довголітній голова Централі УНДС М. А. Лівицький, проф. О. Бондарівський (Англія), Є. Савлучинський (Австралія), П. Волосевич (Канада) та проф. І. Самійленко (ЗСА).

В другій частині був заслуханий звіт Номінаційної комісії та обрані нові керівні органи. На голову Централі з'їзд одноголосно вибрав проф. І. Самійленка. На членів Центрального Комітету вибрані: ген. С. Яцкевич, Є. Савлучинський (Австралія), проф. О. Бондарівський, В. Бугаєвський, (Англія), інж. Ю. Храневич, М. Задоянна, інж. П. Крамаренко, А. Узоніва (ЗСА), П. Волосевич, д-р Зоя Плітас, д-р Ганна Янішевська та А. Степанюк (Канада).

До Головної контрольної комісії вибрані: інж. В. Росінський, голова, Василина Шраменко-Данко та Маруся Самойлів, члени. До Головного товариського суду вибрано: д-ра Миколу Шпетка, голова та Лівицька-Холодна й інж. П. Лимаренко, члени.

Члени Комітету вибрали Президію Централі в такому складі: інж. Ю. Храневич, перший заступник голови, проф. О. Бондарівський, другий заступник, та д-р Г. Янішевська, третій заступник і генеральний секретар, М. Задоянна, рекордовий секретар, та інж. П. Крамаренко, член.

В кінці нарад з'їзду заслухано звіт Резолюційної комісії та ухвалено резолюції з'їзду.

Закриваючи з'їзд, проф. Самійленко подякував УНДС в Канаді, зокрема П. Волосевичу, д-р Зої Плітас, А. Степанюку та д-р Г. Янішевській за їх гостинне прийняття делеґатів та гостей з'їзду. Подякував комісіям за їх сумлінну працю, як рівнож і всім делеґатам, а спеціяльно прибувшим з заокеанських країн: Австралії та Европи. Він закликав крайові організації УНДС до активізації їх праці, поповнення їх новими і свіжими силами та єднання навколо ДЦ УНР в екзилі для остаточного виборення Україні волі і державної незалежности.

З'їз закінчив свої праці відспіванням українського національного гимну.

НЕ ТА ДАТА

У вістці п.з. „Сен. Персі став коспонзором..." („Свобода" ч. 154 з вівтірка, 14-го серпня) пресова конференція під час тижня Поневолених Націй відбулася 19-го липня ц.р., а не як подано — 19-го серпня". — Ред.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

СКЛАД ЗБІРНОЇ УКРАЇНЦІВ, ЩО ЗМАГАЛИСЯ НА ВІЛЬНІЙ ОЛІМПІЯДІ—1984

Склад збірної українців, що репрезентувала Україну на Вільній Олімпіяді в Етобіко, Канада, подаємо з програми, яку видав Міжнародний Олімпійський Комітет.

Жіноча відбиванка

М. Ганич, Л. Дармохвал, А. Ґолембйовська, Р. Касараба, У. Когутяк, К. Оленчук, І. Завадівська, Л. Завадівська, Д. Лещук, С. Кузинська, І. Дермохвал, У. Лисняк, Л. Романчук.

Чоловіча відбиванка

П. Стафанюк, Р. Мицик, І. Еліяшевський, О. Станко, В. Волосянський, Б. Новаківський, І. Лотоцький, Б. Сірий, Р. Ткачук, Ю. Ткачук, Ю. Куріца, Н. Паславський (перешкоджений, не брав участи). З. Ґолембйовський — провідник.

Копаний м'яч

Я. Дахнівський, М. Хамуляк, Л. Кулінченко, В. Ткач, Т. Козак, М. Лупинець, П. Куляс, Я. Дичківський, А. Бакун, А. Ситник, А. Габа, В. Салюк, М. Репеніда, М. Глушко, П. Гунчак, І. Чижович (не брав участи).С. Габа—провідник. Організували збірну—О.Твардовський і Г. Ригайло.

Кошиківка

В. Пелех, Я. Пелех, Я. Зарецький, Б. Петрук, П. Балабан, В. Кордюк, Я. Зареський, Т. Лелюк. М. Боднар, М. Жук, М. Тимочко, Ю. Радевич, Б. Лесик, Д. Зареський. Я. Петрушак—провідник.

Плавання

Жінки: М. Кушнір, Р. Кушнір, Л. Ісаїв, Н. Калимон, І. Романчук, Т. Мочаренко.

Чоловіки: М. Ковалюк, Я. Павлюк, Е. Павлюк, Ю. Кушнір, Б. Марфей, П. Дуцетте, П. Гаврилишин, Д. Морозюк.

Теніс

Чоловіки: Д. Чорній, Ю. Гусаківський, Е. Матківський.

Жінки: Л. Матківська, О. Матківська, Т. Савчак, Л. Савчак. Д-р З. Матківський—опікун, І. Чума—організатор. Турнір перевів інж. Р. Ракочий, ст.

Гокей на льоді

П. Крикливий, Р. Стадник, А. Габа, Р. Габа, Л. Левинський, Б. Купич, Р. Орліта, Д. Зубик, Т. Васлиця, П. Лесюк, Б. Ониськів, М. Калапаца, Я. Гришко, М. Ґері, Ю. Ґері, Ю. Порвемба, Г. Порвемба, В. Грицишин, С. Габа — провідник, Я. Мельник — тренер.

Легка атлетика

Чоловіки: Р. Стадник, Я. Сміндяк, Р. Церковник, Е. Церковник, А. Чума, П. Ласюк, Р. Квіт, Р. Кічук, І. Іванусів, К. Іванусів, К. Фелепчук, П. Стасюк, Б. Чамбул, А. Базюк, Р. Медик, Я. Назаревич, Т. Ковч, Р. Ковч, М. Дубас, М. Драчевич, О. Берещак, М. Левчишин, П. Лучка, М. Гнатейко, С. Чарторинський, Т. Мочаренко, В. Яблонський, А. Ружицький.

Жінка: М. Левицька, В. Чума, Л. Мельник, Л. Романчук, У. Перфецька, А. Корд, О. Кащій, Х. Воловодюк. В переведенні легкоатлетичних змагань з українців працювали: О. Гарас, головний суддя; Б. Сушко, головний суддя, О. Левицький, Я. Сушко, Р. Мороз, Р. Братасюк, Н. Гамівка, Б. Чамбул, З. Марінко, Х. Желтвай, І. Гумінілович, І. Сушко, Л. Голубінський, О. Татомир, Д. Бабіченко.

У складі Екзекутивного Олімпійського Комітету українців репрезентували: д-р Олег Романишин, Богдан Сушко, Ірена Гумінілович. Спортовий Міжнародний Олімпійський Комітет очолював Богдан Сушко, а до його складу входили між іншими такі українці: Юрій Гумінілович, Стах Габа, Ігор Чума, Ярослав Мельник. Фінансовий комітет очолював Яніс Вільманіс, а в складі його були діяльні такі українські діячі: Олег Бендюга, Петро Кардаш, Богдан Хмилівський і Богдана Хмилівська. В Комітеті зовнішних зв'язків працювали: д-р Олег Романишин, Марко Гумінілович, Ірина Мицак, д-р Святослав Падучак, Орест Стеців, Іґл Гумунілович.

З нагоди Вільної Олімпіяди відбувся теж Культурний Фестиваль у приміщенні Молсон Самер Ґарден, у якому українці репрезентували такі мистецькі групи: Танцювальна група „Верховинці" з Торонто, в якій під проводом Євгена Труса і Соні Кондрат виступило коло 60 танцюристів. Крім цього, виступили теж „Козаки з Каравани" під проводом Андрія Бачинського.

Привіти для учасників Вільної Олімпіяди через програму переслали: Вілліям Ґ. Дейвіс, прем'єр провінції Онтаріо; Артур Іґґлтон, посадник Торонто, Денніс Флин, посадник міста Етобікок.

Почесними предсідниками Міжнародного Комітету Вільної Олімпіяди були; Лео Раутінс, член професійного кошівкового клюбу з Національної Кошиківкової Асоціяції в ЗСА—76 Філядельфія, і ген. бриг. В. Д. Вітакер.

(от)

ВІСТКИ З УКРАЇНИ

Відбулася 19-та рунда розгривок дружин копаного м'ячу вищої ліґи СССР, в яких українські клюби закінчили такими вислідами: „Чорноморець" Одеса на виїзді в Москві при участі 20,500 глядачів, переміг місцевий „Спартак" 1:0, який досі в показнику табелі ігор займає чолову позицію з 25 точками.

„Дніпро" Дніпропетровськ у себе вдома при участі 26,500 глядачів, здобув перемогу 1:0 з клюбом армії (ЦСКА). Минулорічні чемпіони здобули також 25 точок, але з гіршим відношенням голів, займають друге місце. „Шахтар" Донецьк на власному стадіоні переміг „Кайрат" з Алма-Ати вислідом 2:0. Маючи на своєму конто здобутих 21 точку, українські вуглекопи вмістилися на п'ятому місці.

„Динамо" Київ відбуло зустріч у Москві з місцевим „Динамо", з яким познало поразки 0:1. Київляни досі здобули 20 точок і займають шосте місце. „МЕТАЛІСТ" Харків у себе вдома програв зустріч з московським „Торпедо", вислідом 0:2. На усіх 18 клюбів у вищій дивізії харків'яни опинилися на 12-му місці із досі здобутими 18-ма точками. Цим змаганням приглялалося 23,000 любителів копаного м'яча.

До збірної України після 19 рунди чемпіонату були вибрані: Роменський, воротар; Соколовський, Сопко, Пархоменко, Іщак, Наконечний, Литовченко, Протасів, Пасулько, Шарій, Соколовський II. Найстабільнішими футболістами українських клюбів досі були: Блохін, Литовченко Грачов, Дем'яненко, Соколовський, І. Плоскина та Чанов.

(от)

Від Київської Руси до українських новітніх часів

На днях появиться з друку нова англомовна публікація ФКУ, що її підготовано в Українському Гарварді. Це дуже актуальне видання, зокрема напередодні ювілею українського тисячоліття християнства. Назва цієї 50-сторінкової брошури: From Kievan Rus' to Modern Ukraine: Formation of Ukrainian Nation".

На зміст її складаються передруки двох статтей: перша Михайла Грушевського і друга, спільно зготовлена двома авторами, Омеляна Пріцака та Івана С. Решетара. Вступ написав Джеймс Крейкрафт, історик і професор Чикаґського університету.

У вступному слові ФКУ, під наголовком „Kievan Rus' is not identical with Russia", пишеться:

Скільки разів українські студенти повторяли американським професорам цю істину: Київська Русь — це не Росія! Українським американцям прямо неможливо зрозуміти, як може більшість американських істориків безкритично приймати викривлення російської націоналістичної історіографії. Дійсно, українським студентам було дуже трудно спостерігати в курсах російської та східньоевропейської історії якесь об'єктивне трактування історичного розвитку української нації і її культури.

Передруковуючи статті М. Грушевського та спільну О. Пріцака й І.С. Решетара, Фонд Катедр Українознавства намагається зробити доступною для курсу української історії ту інтерпретацію, якої брак в більшості американських кляс історії.

Пишуть професори Пріцак і Решетар: „Кортить запитати, чи не час уже американським історикам Східньої Европи занехати термінологію, що її вживають росіяни (для їхніх власних цілей), а застосувати таку, що суворо об'єктивна. Для прикладу, „Київська Росія" накидає означення на неіснуюче відношення Києва з Росією, Росія виринула кілька століть пізніше від Києва; точний термін — це Київська Русь, бо Русь не є ідентичною з Росією".

Наближаючись до святкувань тисячоліття християнства Київської Руси, є особливо важливо звернути увагу на початковий період історії України. В цьому часі є необхідно підтвердити з підкресленням, що українська культура, українські люди є прямими спадкоємцями Київської Руси, українські православна і католицька Церкви є прдвидими послідовниками Христової Церкви, основаної в Києві 988 року. Совєтський режим і російська православна Церква намагаються представити цей ювілей як тисячоліття російської нації і російського православ'я. Тому є важливим, щоб представити Заходові нову перспективу для студіювання Київської Руси в обставинах вільного інтелектуального досліджування.

Ціна брошури - 5 долярів. При замовленні десяти, чи більше примірників 30 відсотків знижки. Замовлення можна спрямовувати на адресу: Harvard University, Ukrainian Studies Fund, 1583 Massachusetts Ave. Cambridge, Mass. 02138.

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ЕВА КРОГЛЕЙ, член УНС Відд. 350-го ім. св. арх. Михаїла в Стемфорді, Конн., померла 3-го липня 1984 року на 87-му році життя. Народилася 1896 року в Галичині, Україна. Членом УНС стала 1934 року. Залишила в смутку сина Василя, доньку Ольгу і Аліс О'Ніл, брата Павла Вальчука і 5 внуків. Похорон відбувся 6-го липня 1984 на цвинтарі св. Йоана в Стемфорді, Конн.

Вічна Їй Пам'ять!
Тома Фінів, секр.

ОЛЕНА ЧАБАН, член УНС Відд. 458-го ім. С. Петлюри в Гамілтоні, Онт., померла 16-го червня 1984 року на 82-му році життя. Нар. 1903 року в Галичині. Членом УНС стала 1949 року. Залишила у смутку сина Дмитра з родиною, дочок: Анастазію Каліщук, Єлисавету Паньчишин, Анну Кіт, Марію Гомонко і Евгенію Девідсон з родинами; 15 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 19-го червня 1984 року на цвинтарі Вудленд в Гамілтоні, Онт.

Д. Пищ, секр.

МАРІЯ ДЕ ФІОРЕ, член УНС Відд. 147-го ім. св. Михаїла в Аллентавні, Па., померла 3-го червня 1984 року на 68-му році життя. Нар. 24-го січня 1916 року в Аллентавні, Па. Членом УНС стала 1934 року. Залишила у смутку матір Ненсі Грабовенську, дочку Ненсі і двох синів Самійла і Евгена, брата Михайла Грабовенського, сестру Анну Бейсон і 5-ох внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Вебера в Вайтголлі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Катерина Ґуцайлюк, секр.